

Efter den gældende praksis lægges der stor vægt på, at et navn skal være kønsspecifikt. Hvis et navn først er godkendt som et drengenavn, kan det derfor i almindelighed ikke efterfølgende godkendes som pige-navn, uanset om det (også) må anses for et pigens navn.

Uanset denne praksis er sådanne fornavne imidlertid ikke entydigt pige- eller drengenavne. Som eksempel kan nævnes navnet Nikita, der i Danmark normalt vil blive anset for at være et pigens navn, fordi det ender på a, mens det oprindeligt er et drengenavn.

Det kan derfor ikke alene på grundlag af oplysning om, at en person bærer et sådant fornavn, fastslås, hvilket køn den pågældende tilhører. Sådanne fornavne må derfor anses for kønsneutrale.

Mens kønsneutrale navne på den ene side i modsætning til kønsspecifikke fornavne ikke giver oplysning om bærerens køn, giver de på den anden side heller ikke forkerte oplysninger om dette forhold.

Udvalget foreslår derfor en lempelse af den eksisterende praksis, således at det fremover skal være muligt at godkende fornavne, der kan bæres af begge køn. Udvalget har i den forbindelse henvist til, at dette i øvrigt svarer til gældende ret i både Norge og Sverige.

For så vidt angår det gældende forbud mod at tillægge et barn et fornavn, som bæres af ældre levende søskende, medmindre der tillægges barnet et yderligere fornavn, har udvalget overvejet, om dette forbud bør opretholdes.

Efter udvalgets opfattelse vil en sådan navneskik på den ene side ganske vist kunne vanskeliggøre kommunikation om og med det enkelte barn i en sådan søskendeflok, idet det efter omstændighederne kan være vanskeligt at fastslå, hvilket af børnene der tales med eller om. Udvalget finder imidlertid på den anden side ikke, at der er tale om et problem, der kan antages at være så tungtvejende eller ofte forekommende, at det er nødvendigt med et forbud herom i lovgivningen. Udvalget har derfor ikke medtaget en sådan bestemmelse i lovudkastet.

Endelig har udvalget overvejet, om det gældende forbud mod at tillægge en person to ens fornavne bør opretholdes.

Et sådant forbud tjener efter udvalgets opfattelse ikke noget kommunikationsmæssigt formål, men derimod alene et hensyn til at undgå, at bæreren ikke mødes med drillerier eller lignende ulemper. Som anført ovenfor finder udvalget, at det bør være ansøgeren selv eller – hvis der er tale om et barn – forældremyndighedens indehavere, der bør træffe afgørelse om sådanne spørgsmål. Udvalget har derfor heller ikke medtaget en sådan bestemmelse i lovudkastet.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 179 ff.

4.1.1.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders er enig med Navnelovsudvalget i, at der ikke længere bør være et krav om, at et fornavn ikke må være til ulempe for bæreren.

Der er herved navnlig lagt vægt på, at udgangspunktet for en ny navnelov bør være, at den enkelte selv bør bestemme sit navn, medmindre stærke grunde taler herimod.

For så vidt angår børn er Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders enig med udvalget i, at forældremyndighedsindehaverne i almindelighed må anses for at have bedre mulighed for at tage stilling til, om et fornavn vil være til ulempe for barnet. Forældremyndighedsindehavere træffer dagligt beslutninger om deres børns forhold, herunder om barnets frisur og påklædning, der kan tænkes at give anledning til drillerier af barnet, uden at offentlige myndigheder i den forbindelse kan forbyde dette. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders finder derfor som udvalget, at der heller ikke på navneområdet er grundlag for at opretholde en særlig regel herom.

Af de grunde, som er anført af udvalget, er Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders enig med udvalget i, at der med en ophævelse af kravet om, at et navn ikke må være til ulempe, er behov for et krav om kønskorrekthed.

Endvidere er Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders enig i, at der ikke længere bør være forbud mod at tillægge et barn et fornavn, som bæres af ældre levende søskende, eller et forbud mod at tillægge en person to ens fornavne.

Der henvises til den foreslåede § 13 og bemærkningerne hertil.

4.1.2. *Krav om, at der skal være tale om et egentligt fornavn, at navnet ikke må være upassende eller vække anstød, og at navnet ikke må være uegnet til at blive anvendt her i landet*

4.1.2.1. *Gældende ret*

Efter § 10, stk. 1, i den gældende navnelov må som fornavn ikke vælges et navn, der ikke er et egentligt fornavn.

Det følger af Kirkeministeriets cirkulære nr. 24 af 1. marts 1982 om ændring af lovgivningen om personnavne kapitel II, stk. 2, pkt. 1, at et navn, der er i brug som efternavn, i almindelighed ikke kan anvendes